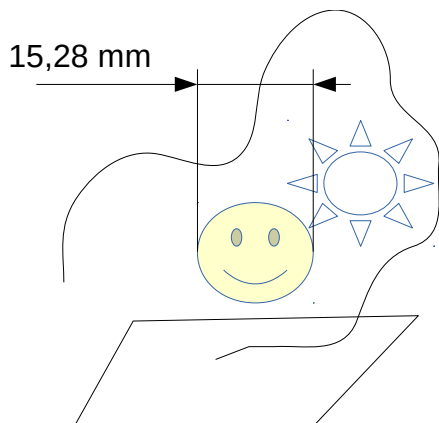

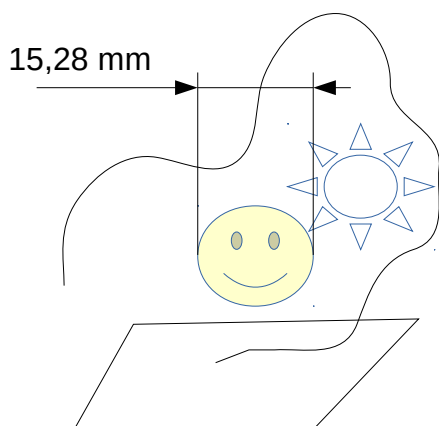
Проба, тест

Той чу тихи стъпки зад себе си. Това не предвещаващо нищо добро. Кой би го следвал толкова късно през нощта в този забутан квартал?

Илюстрация 1: Inserted as Draw 8

двата склада, като почти се препъна в съборената на сред тротоара боклукчийска кофа. Докато се прокрадваше нервно

Илюстрация 2: Inserted as GDI metafile

Той чу тихи стъпки зад себе си. Това не предвещаващо нищо добро. Кой би го следвал толкова късно през нощта в този забутан квартал? При това точно в този момент, веднага след големия удар, докато се измъква с парите. Дали и друг мошеник бе стигнал до същата идея и сега го наблюдаваше, дебнейки възможност да заграби плодовете на труда му? Или стъпките означаваха, че някой от многобройните полицаи в града е по петите му и всеки момент ще изскочи и ще заключи китките му в

белезници? Той се огледа нервно наоколо и наляво, бърз като като почти се боклукчийска

Илюстрация 4: Inserted as Draw 8

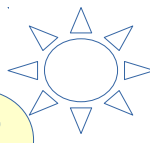
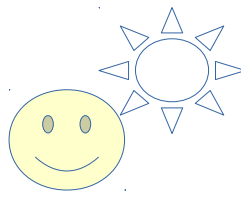
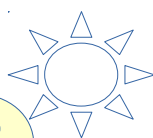

Рисунок 2: Inserted as picture format

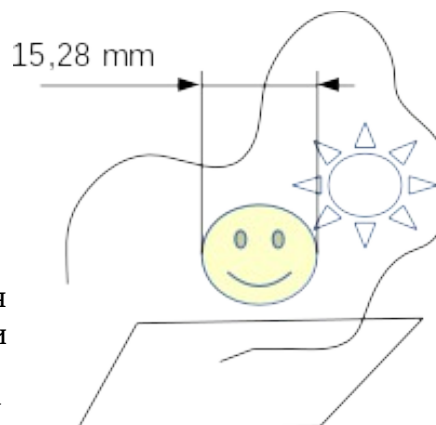
При това точно в този момент, веднага след големия удар, докато се измъква с парите. Дали и друг мошеник бе стигнал до същата идея и сега го наблюдаваше, дебнейки възможност да заграби плодовете на труда му? Или стъпките означаваха,

че някой от многобройните полицаи в града е по петите му и всеки момент ще изскочи и ще заключи китките му в белезници? Той се огледа нервно наоколо и изведнъж зърна алегата.

Стрелна се наляво, бърз като мълния, и изчезна между

в мастиления мрак, внезапно замръзна: уличката бе задънена.

Трябваше да се върне откъдето бе дошъл. Стъпките приближаваха и той видя черните очертания на фигура, завиваща иззад ъгъла. „Това ли е краят?“ – помисли си, притискайки се до стената, като се опитваше да стане невидим в тъмнината. „Нима всички планове и усилия ще отидат на вятъра?“ Студената влага на стичащата се пот пропиваше дрехите му с миризмата на страха. Изведнъж наблизо някаква врата се залюля леко на нощния бриз с едва доловимо проскърцване. Дали това бе тъй нужното му убежище? Той бавно се плъзна натам, притискайки се все по-силно към стената, в тъмнината, далеч от врага си. Щеше ли да го спаси тази врата?

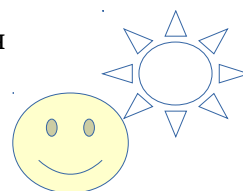
Илюстрация 3: Inserted as raster image

изведнъж зърна алегата. Стрелна се мълния, и изчезна между двата склада, препъна в съборената на сред тротоара кофа.

прокрадваше нервно в мастиления

мрак, внезапно замръзна: уличката бе задънена. Трябваше да се върне откъдето бе дошъл. Стъпките приближаваха и той видя черните очертания на фигура, завиваща иззад ъгъла. „Това ли е краят?“ – помисли си, притискайки се до стената, като се опитваше да стане невидим в тъмнината. „Нима всички планове и усилия ще отидат на вятъра?“ Студената влага на стичащата се пот пропиваше дрехите му с миризмата на страха.

Изведнъж наблизко някаква врата се залюля леко на нощния бриз с едва доловимо проскърцване. Дали това бе тъй нужното му убежище? Той бавно се плъзна натам, притискайки се все по-силно към стената, в тъмнината, далеч от врага си.

Илюстрация 5:
*inserted as GDI
metafile*

Щеше ли да го спаси тази врата? Той чу тихи стъпки зад себе си. Това не предвещаваше нищо добро. Кой би го следвал толкова късно през нощта в този забутан квартал? При това точно в този момент, веднага след големия удар, докато се измъква с парите. Дали и друг мошеник бе стигнал до същата идея и сега го наблюдаваше, дебнейки възможност да заграби плодовете на труда му?

Илюстрация 6:
*inserted as raster
image*

Или стъпките означаваха, че някой от многобройните полицаи в града е по петите му и всеки момент ще изскочи и ще заключи китките му в белезници? Той се огледа нервно наоколо и изведнъж зърна алеята. Стрелна се наляво, бърз като мълния, и изчезна между двата склада, като почти се препъна в съборената наред тротоара боклукчийска кофа. Докато се прокрадваше нервно в мастиления мрак, внезапно замръзна: уличката бе задънена. Трябваше да се върне откъдето бе дошъл. Стъпките приближаваха и той видя черните очертания на фигура, завиваща иззад ъгъла. „Това ли е краят?“ – помисли си, притискайки се до стената, като се опитваше да стане невидим в тъмнината. „Нима всички планове и усилия ще отидат на вятъра?“ Студената влага на стичащата се пот пропиваше дрехите му с миризмата на страха. Изведнъж наблизко някаква врата се залюля леко на нощния бриз с едва доловимо проскърцване. Дали това бе тъй нужното му убежище? Той бавно се плъзна натам, притискайки се все по-силно към стената, в тъмнината, далеч от врага си. Щеше ли да го спаси тази врата?